

Ez nem mese

A Tisza-kanyar ölelő partja vet téli ágyat a hulló faleveleknek, amikor felnőtt mesemondóink találkozási helyként hívják könyvtárunkba legifjabb olvasóinkat. Mára már hagyomány, hogy az őszi munkák végeztével egy, a békés téli esték hangulatát megidéző, tündért varázsló, sárkányt űző délutánt töltünk el együtt a népmesék birodalmában.

Partnereink olyan elkötelezett szülők, nagyszülők, pedagógusok és erre a pályára készülő diákok, akik felelősnek érzik magukat gyermekeinkért. Fontosnak tartják és tenni is hajlandók azért, hogy a legkisebbek érzelmi biztonságban – „élni segítő”, mesebeli útvalóval apró batyuikban – induljanak abba az idegen és félelmetes világba, melyet meghódítani születtek. Fontosnak tartják, hogy velük együtt újra átélve a gyerekkori bánatokat, félelmeket, megválaszolatlan kérdéseket, közösen találjanak válaszokat, betegségre gyógyszert, riadalomra megnyugvást.

Örömmel olvastuk a HUNRA honlapján, hogy már van napja a népmesének. Örültünk, remélve, hogy méltó helyére kerül „nemzeti kincstárunkban” ez a múltunkat hordozó, (Berecz András szavaival) jelenünket élni segítő műfaj.

Arra kértük mesemondóinkat, hogy ebben az évben szeptember 30-án ünnepeljék velünk és gyermekolvasóinkkal Benedek Elek születésnapját, a népmese napját, bármennyi elfoglaltságuk van is a kora őszi időszakban.

Mivel ez a nap Szent Jeromos (a könyvtárosok védőszentje) napja is, ezen a szombat délelőttön kapta meg leghűségesebb, legtöbbet kölcsönző olvasónk a Jeromos-díjat. A mézeskalácsból készült Szent Jeromost készítője és a díj alapítója, *Kristóf Márta*, könyvtárunk igazgatónője – aki mellesleg mézesbábos népi iparművész – adta át.

Erre a délelőttre olyan ötödik osztályos diákokat hívtunk, akik vállalták, hogy három mesebeli próba kiállításával bizonyítják, tudói a mesebeli világ eseményeinek, tárgyainak, ismerik hőseit, a gonoszok legyőzésének módját. Az is-

kolákon keresztül arra kértük őket, alakítsanak háromfős csapatokat, s az első próba feladatait – melyeket a magyar szakos tanáraik adtak át – csapatonként önállóan oldják meg. A kész feladatlapot a könyvtárban kellett leadniuk. Szeptember 30-ára azok a csapatok kaptak meghívást, amelyek a feladatlapok megoldása során már beléptek az Üveghegyen túli világba.

A második próba helyszíne már a könyvtár volt. A csapatoknak az activity nevű játékhoz hasonló formában mesebeli tárgyakat, fogalmakat kellett kitalálniuk. A szavakat tartalmazó kártyát a csa-

ÍR-ÁS

Szobrot avattak november 6-án a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Központi Könyvtárának Átriumában.

A műről így ír alkotója, *Laczák Géza*:

„Írástörténeti” munkám a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Központi Könyvtárának Átriumában, egy 120x60x400 centiméteres oszlopon kerül elhelyezésre.

A rosette-i követ választottam, mint írástörténeti emléket, hiszen ezen a kövön található a világ legrégebbi és legismertebb felirata.

pat egyik tagja húzta ki, ő mutogatással vagy rajzolással segíthette társait a megfejtésben. Minden sikeresen kitalált szó jutalma egy a felnőtt mesemondóktól kapott (általuk elmondott) népmese.

Az üveghegy megmászása közben bizony elfáradtak és megéheztek a mesebeli vándorok. Megpihentünk egy kicsit, előkerült a tarisznya is, benne kenyér-szalonna-hagyma katonák, bor helyett egy kis alma.

A pihenőidőben kellett teljesíteniük a harmadik próbát. Előre megadott szavak alapján gombolyították a mesefonalat *Böszörményi Gyula* író vezetésével – aki maga is művelője a meseszövegnek. Igazi XXI. századi népmese született, tündérrel és huszonnégy fejű sárkánnyal, bevásárlóközponttal, melyben az élet vizétől és a hamubasült pogácsától a manónövesztő porig minden megtalálható. Megszületett a mese, felfrisültek a csapatok, folytathattuk a félbemaradt második próbát: játék és mese egymást felváltva.

Mire a delet a toronyóra elütötte, elfogytak a szókárttyák, elkelték a mesék. Az asztalfiában szebbnél szebb mézeskalács figurák várták bűcsúzoul a gyerekeket, melyekre az összegyűjtött szókárttyákat válthatták be.

A kacsalábon forgó játék végén a három próbát kiállott, hetedhétország-szerte híressé vált vendégeink teli tarisznyával, vidám szívvel hazaballagtak, ma is élnek, ha meg nem haltak. Így volt, igaz volt, aki nem hiszi, járjon utána.

Radics Józsefné
Tiszakécske, Városi Könyvtár
(fotó: Mudrák Attila)

1779-ben történt felfedezése tette lehetővé ugyanis is az egyiptomi hieroglifák elolvasását, megfejtését. A kő egy 114 cm magas, 72 cm széles és 28 cm vastag tömör gránitlap. Háromnyelvű (egyiptomi, démotikus és görög) feliratát V. Ptolemaiosz egyiptomi uralkodó trónra lépésének első évfordulóján, Kr. e. 196. március 27-én az egybegyűlt papok fogalmazták meg.

A feliratot eredeti méretében fotómaratási technikával fémlemezre vittem, és tizenkét egyenlő, 25x25 centiméteres részre osztottam. Az így kapott felületet fémgyűrés módszerrel plasztikussá tettem, az általam kikísérletezett és használt technikával. A galvanizálási eljárás után hőkezeléssel patináztam. Az egészet acélvázra szereltem, és a középpontjában egy 25x25 centiméteres forgó kocskát helyeztem el, melynek kifelé néző három

oldalának zenei (Bartók: *Cantata Profana*) irodalmi (Kölcsey: *Himnusz*) és geometriai (Bolyai: *Középponti és kerületi háromszögek*) megjelenítését szintén fotómaratási technikával készítettem.

